

[Henry Christensen.]

der må være adskillige også i socialdemokratiet, der med os andre må være enige om, at meget af skævheden i samfundet også beror på, at vilkårene for den private opsparing efterhånden er blevet forringet. Venstre vil gerne opfordre til, at overvejelserne om medindflydelse og økonomisk demokrati fører til forbedrede vilkår for medarbejdernes egenopsparing i de enkelte virksomheder. Men derudover må vi gennemføre generelle forbedringer for den private opsparing. Vi har stadig den opfattelse, at det var forkert at afskaffe adgangen til indeksopsparing for den almindelige befolkning og især forkert at gøre det uden en anden og positiv opsparingspolitik.

Venstre har fremsat her i folketinget et konkret forslag med flere led, bl. a. med henblik på at forbedre vilkårene for renteindtægterne af mindre opsparinger. Er det muligt at få regeringen i tale på disse områder, eller består dens samarbejdsvilje over for os andre i blot fortsat blankt at afvise ønsket om reelle forhandlinger på dette område?

For det tredje må jeg minde om, at vi nu snart står over for næste sæt overenskomstforhandlinger; det er nødvendigt at sige noget om dem nu, fordi enhver ved, at når de hen på sommeren begynder at komme i gang, beder man om, at de politiske råd kommer til at vente. De råd, der skal gives, skal gives, inden disse forhandlinger kommer i gang. Har regeringen en politik over for disse ting og over for indkomstudviklingen?

Jeg må tage det med mig, hvis økonomiministeren vil sige til mig, at den forrige regering måske netop på dette område fik sine mindste resultater. Men til trods for det blev der et grundlag at bygge videre på. Den sidst opstillede indkomstramme blev fastholdt over for de offentligt ansatte. Det er et ganske godt udgangspunkt ved næste korsvej.

Hvad venstre var med til at opfordre den forrige regering til, gentager vi derfor også over for den nuværende, nemlig at regeringen efter drøftelse med arbejdsmarkedets, de offentligt ansattes og erhvervslivets organisationer og med henblik på den forestående overenskomstsituation søger fastlagt en på samfundsøkonomiske hensyn baseret

socialt afbalanceret indkomstpolitik. Gennem skatte- og socialpolitiske foranstaltninger bør regeringen som led i en socialt afbalanceret indkomstpolitik kunne tilbyde generelt at mindske lavtindkomsternes særlige problemer her i samfundet.

Hvis man i øvrigt ville føre en tilbageholdende udgiftspolitik, tyder jo meget på, at øgede eksportmuligheder foreligger. Der er af hensyn til både betalingsbalance og beskæftigelse — her går disse to hensyn sammen — et forholdsvis forbedret omkostningsniveau af helt afgørende betydning. En sådan ekstraordinær forbedring af konkurrenceevnen kunne ske ved, at man erstattede de to første dyrtidsportioner i en kommende overenskomst med et ensartet kontant skattnedslag til alle lønmodtagere. En dyrtidsportion er nu på 30 øre; skatten tager, ved vi, i snit med det samme af en arbejderløn de 15 øre, men alle 30 øre går ind i de også af prisloven godkendte automatiske prisstigninger. Det betyder efter erfaringer en prisstigning på omkring 1 pct. på lønmodtagerens samlede forbrug, hvorved også de sidste 15 eller det meste af de sidste 15 øre er opslugt. Et kontant skattnedslag til arbejdere og lønmodtagere med jævne indkomster vil derfor stille dem gunstigere. Det vil samtidig betyde en kolossal styrkelse af erhvervslivets og dermed arbejdspladsernes konkurrenceevne. Ved at gøre det til et ensartet nedslag i skatten, der bliver lige stort for alle lønmodtagere, ville man dermed yde et værdifuldt bidrag til en socialt afbalanceret indkomstudvikling i en periode. Samtidig skal de sociale ydelser naturligvis reguleres på sædvanlig vis.

Man kan sige, at dette forslag minder om et tidligere, der desværre ikke dengang blev gennemført. Hovedsigtet er det samme, men der er to afgørende ændringer. Den ene er, at der nu foreslås et ens nedslag i skatten og ikke i den skattepligtige indkomst; det giver en yderligere social balance. Det andet er, at det foreslås taget op nu med henblik på situationen efter den kommende overenskomst.

En af fagbevægelsens ledere, Hans Rasmussen — hvis navn jeg ikke i alle sammenhænge i denne tid skal tage forfængeligt, men måske i den indenrigsøkonomiske politik — gav i en kommentar til Venstreprensens Bureau den 9. marts udtryk for en